

Kapitány Máté

PAPA

2017-07-11 | NOVELLA

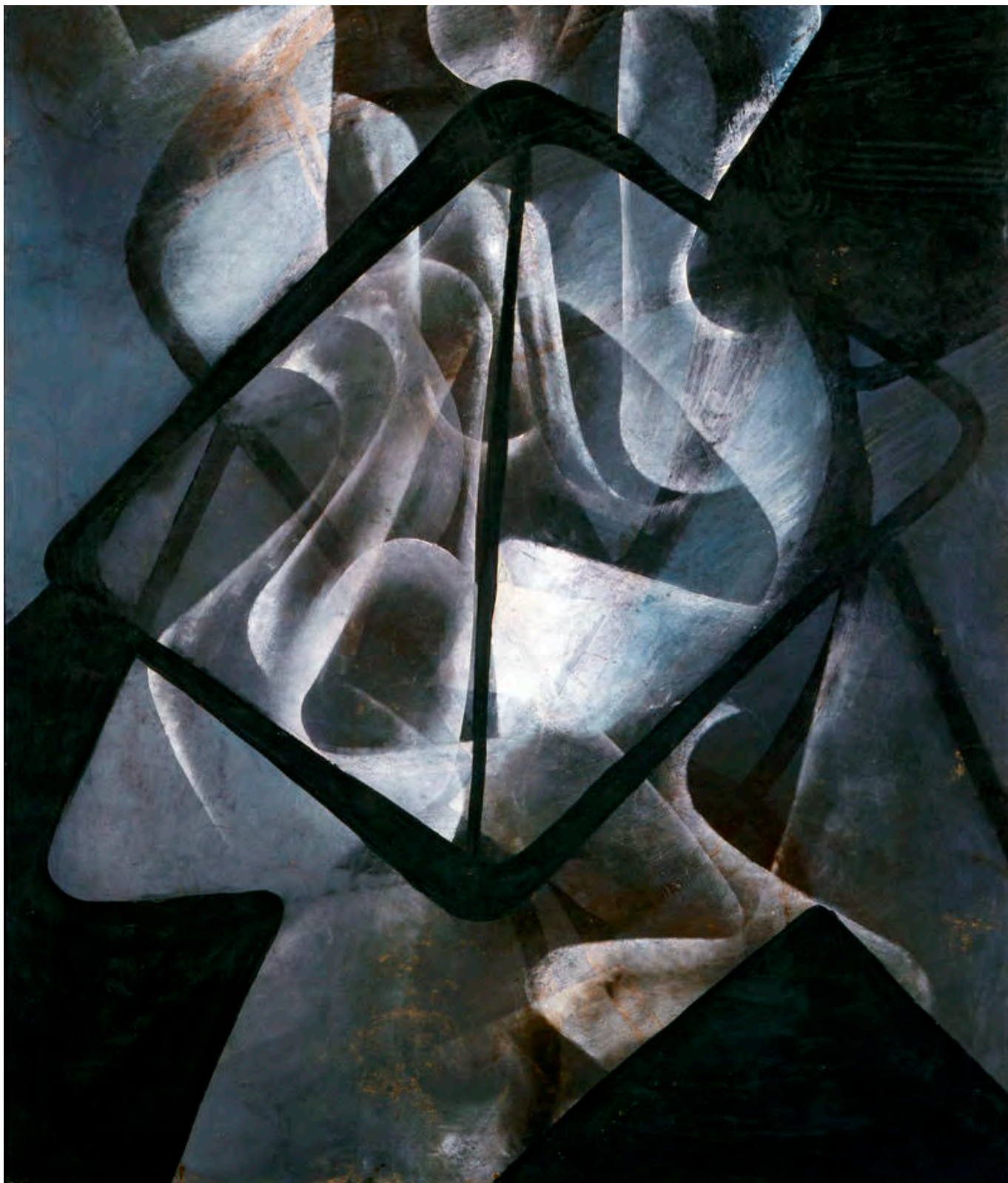
Megy előttem a Papa, lapos fenekén lötyög a farmernadrág, a farzsebéből most is kikandikál egy szelvény. Megyek mögötte, próbálok közel maradni, hogy ne sodorjanak el az emberek. A Papa sosem néz hátra, néha belekapaszodom a nadrágszárába, vontatom magam, mintha motorcsónakhoz kötöttek volna. Nagy a zűrzavar és a zsidongás, a fedett piacra beszorult a levegő. Olyan párás, mint az

állatkerti trópusi házban, amit a múlt vasárnap néztünk meg a Papával. Átmásztunk az állatkert kerítésén, hogy ne kelljen fizetni a belépőért. Láttam a Papán, hogy feszült az arca, amikor átsegített a kerítésen, és láttam, milyen megkönnyebbülten mosolyog, amikor mindketten bejutottunk. A Papa teste nagyon vékony, de csupa izom, tiszta ín, szerintem gyorsabban fut, mint a Cristiano Ronaldo. Amikor piacozunk, az arcát nem is igen látom, mindig csak a lapos feneke meg a kicsit görnyedt háta van előttem.

mint egy bűvész

Olyan ügyesen lavíroz a tömegben, hogy egyszer-kétszer szem elől tévesztem, ilyenkor vadul addig kalapál a szívem, amíg újra megpillantom feszülten tartott vállát. Utána sietek, újra megragadom a nadrágszárát. Hátranyújtja a kezét, kólás palack van benne. Elveszem, és gyorsan megiszom az egészet. Utána böfögöm az ábécét, de a Papa erre sem fordul hátra. Koncentrál. A Papának olyan keze van, mint egy bűvésznek. Ahogy haladunk előre, mindig valami új dolog jelenik meg a tenyerében. Az én dolgom, hogy ezeket észrevétlenül a táskámba dobjam. Egy alma, egy banán, egy kétezres, egy zacskó csokoládéval bevont mogyoró, egy pénztárca, egy okostelefon. Az okostelefonnak nagyon megörülök, de tudom, úgyse tartjuk meg. Papa esténként mindig túlad ezeken.

A piacozáskor nagyon izgulok, de érzem, hogy a Papa is. Azt viszont szeretem, amikor kijutunk ebből a párás levegőből, és leülünk valami csendesebb helyen, eszünk egy-egy almát, és végignézzük a szerzeményeket. A Papa olyankor már viccelődik is, megborzolja a hajamat, füttyöget a fiatal lányoknak, elszív egy cigit. Volt, hogy engem is megkínált belőle, de a füst kaparta a torkomat, nem tetszett.

Megyek a Papa után, átsuhan két stand között. Rettenetesen izzad mindenki. Kezdek elfáradni, jó lenne már hazajutni. Várom az esti lehűlést, meg hogy xboxoljunk Papával. A szemem sarkából észreveszem, hogy az egyik zöldséges hosszan figyeli a Papát, majd int a fejével valakinek. Rángatni kezdem Papa nadrágját, hogy forduljon

hátra. Nem néz rám, csak morog, hogy türelem, szaros, hamarosan végzünk. Papa, mondom neki, menjünk! Húz tovább előre. Egyre többen mozgolódnak körülöttünk. Nem látom, de érzem valahogy a tarkómmal, hogy követnek is. Papa, kiáltom, menjünk!

hálátlan patkány

A piacnak van egy félreeső zuga, ahol a budik vannak. Ott kapják el Papát, és berángatják a férfivécébe. Engem kívül tartanak, hiába dörömbölök meg üvöltözöm torkom szakadtából, hogy basszátok meg, hagyjátok békén a Papát. Szokott olyan lenni, hogy amikor fáradt vagyok és kiabálok, a kiabálásból egyszer csak sírás lesz. Most is ez van. Sírdogálok ott a vécé előtt. A táskámat is elvették, pedig abban volt a pólóm, amit még az Erdei Zsolt írt alá nekem. Felbukkan valahonnan egy öreg nő. Látja, hogy sírok. Elővesz a táskájából egy csokit és odanyújtja. Fogom a csokit, és hozzávágom a nénihez. Felvonja a szemöldökét, majd lekever egyet. Erre felbőszülök, és leköpöm, a vén mamóka meg rikácsol, hogy hálátlan patkány. Elfutok, és az emberek között furakodva harsogom, hogy szemét rohadt magyarok, kapjátok be mind!

Otthon kérdezi a Mama, miért bömbölök. Éppen szoptatja a Rikit, ott lóg a csöcsén az a vinnyogógép, nincs kedvem válaszolni. Vacsorának valót hoztál, faggat a Mama. Dörzsölöm a szemem, megrázom a fejem. Mama vállat von, és elküldi Mimit, hogy a szomszédból kérjen valami húsfélét. Lefekszem a kanapéra. Megvárom, amíg elül a sírásom, kiszárad a szemem sarka, csendessé válik a légzésem. Sírás után mindig üresnek érzem a testemet. Mintha valami dézsa lennék. A plafont bámulom. Sok idő telik el. Szól a Mama, hogy kész a vacsora. Akkor sem mozdulok, tényleg nem vagyok éhes. Megy a tévé, Mama szoptatja Rikit, Mimi telefonál a barátjával, Réka a tévét nézi. Kikapcsolják a tévét, a Mama szól, hogy le kellene már feküdni, későre jár. Halkan mondom neki, hogy most is éppen fekszem. Mama erre nem válaszol, visszavonul a kishálózába. Nemsokára a testvéreim is elmennek aludni.

Szoktam éjszakázni, már tízéves vagyok, bírom. Az órát sem kell nézmem, hogy tudjam, hajnalodik már, mikor zörren a zár, és kinyílik az ajtó. Felülök a kanapén. Papa lép be a szobába. Odarohanok hozzá, és átölelem a derekát. Halkan szisszen egyet. Behajtja az ajtót, és sántikálva jön a kanapéhoz. Leroskad, én mellé telepedek. Megborzolja a hajamat. Lámpát nem kapcsol, de a homályban így is kivehető, hogy kapott rendesen. Próbálom kérdezgetni, de csak dűnnyögni tud. Aztán elalszik. Vállára hajtom a fejem, és engem is elnyom az álom.

nagyobb zsákmány

Korán kelek, a többiekénél jóval korábban. Nyitásra ott akarok lenni a piacon. Időben el akarom kezdeni, hogy minden eddiginél nagyobb zsákmánnyal térjek haza a Papához.

Az egyetlen fia vagyok.

kép | Fritz Winter festményei, altbart.com